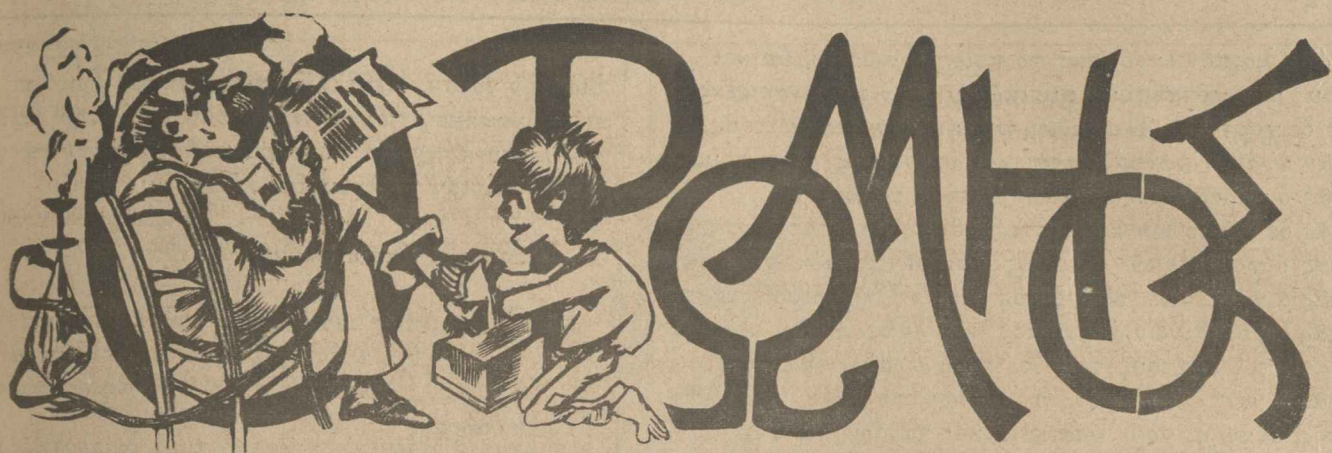




Ἐφημερίς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.



Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίῃ,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίῃ.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἰπιδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα δμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὐτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μές' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μιὰ δεκάρα.

Τέσσαρες Νοεμβρίου,
κι' ἀρχὴ τοῦ πρώτου κοῦρου.



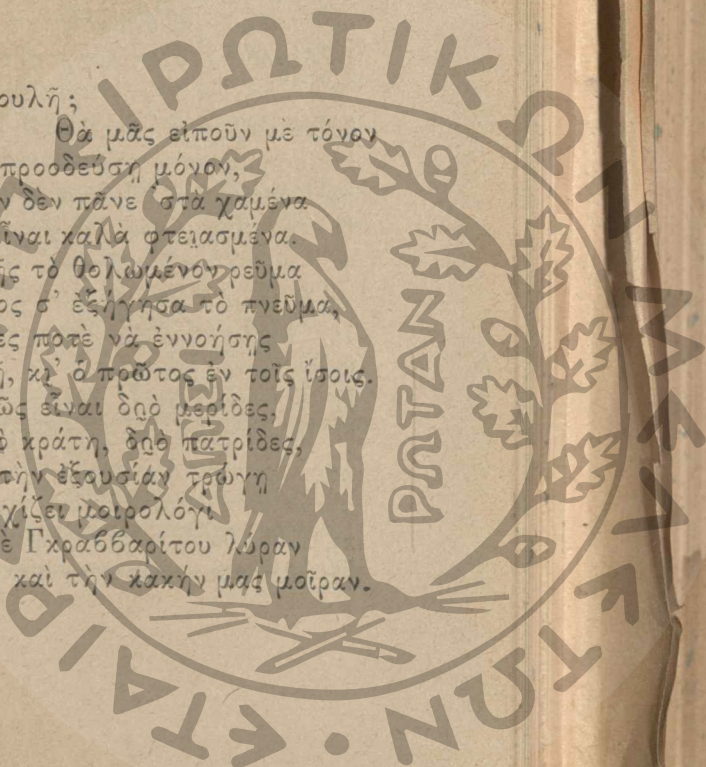
Ποῦντος διακόσα πέντε καὶ μ' ἑβδομήντ' ἀκόμα,
εἰς τὴ βουλὴ φρενιάζει τὸ ἓνα κι' ἄλλο κόμμα.



Περικλῆτος, Φασουλῆς,
σ' ἓνα πάλκο τῆς Βουλῆς.

Π. Πῶ! πῶ! τί κόσμος, Φασουλῆ!
Φ. Κι' ἀκόμη θάλλῃ κι' ἄλλος.
Π. Ἀγὼν θὰ γίνη, φαίνεται, σπουδαῖος καὶ μέγας.
Φ. Τὸ ζήτημα τὸ Κρητικὸν δὲν εἶναι παίξε γέλα.
Π. Καλὰ θὰ τὸ γλεντίσωμε...
Φ. Θὰ εἶναι μία τρέλλα.
Π. Ἐκεῖνοι πρὸς τὰ δεξιὰ πῶς λέγονται;
Φ. Προδόται.
Π. Κι' οἱ ἄλλοι πρὸς τὰριστερά;
Φ. Μεγάλοι πατριῶται.
Τώρα λοιπόν, βρε ἀδελφέ, οἱ τῆς ἀριστερᾶς
θὰ ρίψουν εἰς τοὺς δεξιούς κατάρας φοβεράς,
καὶ πάντες οἱ ἀριστεροὶ μὲ μηχανθμοὺς ἀγρίους
θὰ τοὺς εἰποῦν τοὺς δεξιούς ριψάσπιδας ἀχρεῖους,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ θὰ μᾶς εἰποῦν συντόμως
πῶς πρέπει τοὺς Ὑπουργικοὺς νὰ κόψῃ ἡ λαιμοτόμος.

Π. Κι' οἱ δεξιοί, βρε Φασουλῆ;
Φ. Θὰ μᾶς εἰποῦν μὲ τόνον
ὅτι τὸ ἔθνος δι' αὐτῶν θὰ προσδεύσῃ μόνον,
πῶς τὰ μεγάλα λόγια τῶν δὲν πάνε 'στὰ χαμένα
κι' ὅσα ὡς τώρα ἔκαμαν εἶναι καλὰ φτιασμένα.
'Στῆς μονοτονίας μας ζωῆς τὸ θολωμένον ρεῦμα
πολλάκις τοῦ Συντάγματος σ' ἐξήγησα τὸ πνεῦμα,
ἀλλ' ὅμως δὲν κατώρθωσες ποτὲ νὰ ἐννοήσῃς
τίς ὁ Τρικoupῆς, Περικλῆ, κι' ὁ ποῦτος ἐν τοῖς ἴσοις.
Πολλάκις σοῦ ἐξήγησα πῶς εἶναι δῆρὸ μερίδες,
δῆρὸ κόμματα διάφορα, δῆρὸ κράτη, δῆρὸ πατρίδες,
κι' ὅταν τὸ ἓνα ἐξ αὐτῶν τὴν ἐξουσίαν τρώγῃ
τὸ ἄλλο κόμμα δυνατὸ ἀρχίζει προτροπὴν
καὶ κλαίει ἀκατάπαυστα μὲ Γκραβδαρίτου λῶραν
τὸ μέλλον μας τὸ ἐθνικὸν καὶ τὴν κακὴν μας μοῖραν.



Τώρα λοιπόν εννόησες τὸ πρᾶγμα πῶς συμβαίνει...
 τοὺς μὲν χορτάτους φυσικῶς μισοῦν οἱ πεινασμένοι,
 οἱ δὲ χορτάτοι, Περικλῆ, περιφρονοῦντες τούτους,
 πᾶν ἀγαθὸν φαντάζονται καὶ ἀμυθήτους πλούτους,
 πᾶς ὁ χορταίνων δηλαδὴ ἀνέρος προδότης,
 πᾶς δὲ νηστεύων κράτιστος καὶ πούρος πατριώτης,
 πᾶς ὁ χορταίνων ἀναιδὴς καὶ τῶν θεσμῶν ἀντάρτης,
 πᾶς ὁ νηστεύων εὐσχημος καὶ τῆς πατρίδος μάρτυς,
 πᾶς ὁ χορταίνων ἀθρησκος καὶ λάτρης τῶν εἰδώλων,
 κατὰ τοῦ κράτους τοῦ Χριστοῦ ὑφαίνων πάντα δόλον,
 πᾶς ὁ νηστεύων ἄξιος στεφάνων ἐπιγείων,
 τῆς Ἀννης, τοῦ Ἰωακείμ, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων.
 Ὅποταν δὲ τὰ κόμματα ἰδῇς ν' ἀλλάξουν τόπον
 τότε ἀλλάζει, Περικλῆ, καὶ ἡ θέσις τῶν ἀνθρώπων,
 καὶ οἱ Ἐφιάλται γίνονται μεγάλοι πατριῶται,
 αὐτοὶ δὲ πάλιν μύσαροι καὶ ἀτάσθαλοι προδόται.
 Τοιοῦτον τοῦ Συντάγματος τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα...
 ἐντεῦθεν ἡ ἀλήθεια, ἐκείθεν δὲ τὸ ψεῦμα,
 ὅ,τι δὲ πῇ ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους
 θαυμάτων θαῦμα θά φανῇ γιὰ ὅλους τοὺς χορτάτους,
 καὶ θά φωνάζουν χαίροντες μετὰ κραυγῶν καὶ κρότων
 «ἐνδὸς παρὰ τὸν ἔκαμε τὸν ἐν τοῖς ἴσοις πρῶτον,»
 ὅ,τι δὲ πῇ, βρὲ Περικλῆ, τοῦ Θεωδωρῆ τὸ στόμα
 θαυμάτων θαῦμα θά φανῇ ὅσων νηστικῶν τὸ κόμμα,
 καὶ θά φωνάζουν καὶ αὐτοὶ τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια:
 «τὸν ἔρριξε τὸν μισρὸν τοῦ κράτους τὰ σκουπίδια.»
 Ἀλλ' ὅμως σὺ ἀμέριμνος τὰ κόμματα θεωρεῖ
 καὶ αὐτοὺς καὶ ἐκείνους, Περικλῆ, ἐκ μέσης σου συγχώρει.
 Συγχώρει τὸν χορταίνοντα θριάμβους ν' ἀναγγέλλῃ,
 συγχώρει καὶ τὸν νηστικὸν νὰ σκούζῃ ὅ,τι θέλει
 καὶ μελανὰ τὰ μέλλοντα νὰ δῇ καὶ τὰ παρόντα,
 διότι ἐπιτρέπονται τὰ πάντα ὅσων πεινῶντα.
 Συγχώρει ὅλους, Περικλῆ, διὰ πολλὰς αἰτίας...
 τοιοῦτος εἶναι ὁ θεσμὸς αὐτῆς τῆς πολιτείας,
 ἀλλ' ἔχομεν καὶ στόμαχον ὡς ἄνθρωποι θνητοί,
 τροφὴν δὲ ἀκατάπαυστον ὁ στόμαχος ζητεῖ,
 ἐκ τῆς ἀνάγκης δὲ αὐτῆς ποιοῦμεν πᾶσαν σκέψιν,
 συμφῶνως δὲ πρὸς τὴν καλὴν ἢ τὴν κακὴν τοῦ θρέψιν
 συλλειτουργεῖ ὁλόκληρον τὸ ἔθνος καὶ τὸ κράτος,
 εὐδαίμων δὲ ὁ στόμαχος ὁ λειτουργῶν γεμάτος.
 Ἀλλ' ὅσα σοῦ ὠμίλησα καὶ ἐγὼ περὶ κομμάτων
 θὰ τὰ ἰδῇς ὀργήγγορα ἐδῶ διὰ πραγμάτων,
 καὶ στήριξε ὅτ' ἐν τῷ χέρι σου τὴν μίαν παρειάν σου
 καὶ ζέσταινε καθήμενος τὴν περιφέρειάν σου.
 Π. Ὁ Δεληγιάννης ἄρχισε νὰ ὁμιλῇ...
 Φ. Βουβάσου,
 καὶ ἀμέσως κάμε, Περικλῆ, γαρίδα τὰ στραβά σου.
 Π. Ἀκοῦς τί λέει, Φασουλῆ;
 Φ. Ζητεῖ διασαφίσεις.
 Π. Παρακαλῶ σε, ἀδελφέ, τᾶστεία νὰ τὰ φήσῃς.
 Φ. Μία κτυπᾷ ὁ γάιδαρος καὶ μία ὁ σάμαρι
 καὶ λέει πῶς ἂν ἦταν αὐτὸ τὸ παλληκάρι
 σ' ἓνα παπούτσι θάβαζε τὰ πόδια τῆς Τουρκίας
 καὶ εὐθὺς θὰ ἐπεστράτευε πενήντα ἡλικίας.
 Π. Ἀκουσον, ἀκουσον καλῶς...

Φ. Ἀκούω, βρὲ χαλντούρη,
 διὰ τὴν νόταν, Περικλῆ, φωνάζει τοῦ Τρικούπη,
 πῶς ἡναγκάσθη ἐξ αὐτῆς ἡ τοῦ Σουλτάνου Πύλη
 πολλὰ συντάγματα στρατοῦ στήν Κρήτην ν' ἀποστείλῃ.
 Π. Ἀπαίσιον τὸ ἀκουσμα...
 Φ. Κατεπροδόθ' ἡ χώρα.
 Π. Ἀκουσον, ἀκουσον, μωρέ...
 Φ. Πῶ! πῶ! τί λέει τώρα!
 πῶς ὁ Τρικούπη τὸν Σακῆρ τὸν πῆρε ἀπ' τὸ χέρι
 καὶ αὐτὸς τὸν ἐγκατέστησε ὅσα προδοθέντα μέρη.
 Π. Κι' ἐμεῖς, μωρέ, ἀπὸ αὐτὰ δὲν πῆραμε χαμπάρι.
 Τί λέει τώρα;
 Φ. Δὲν ἀκοῦς; ἡμιλεῖ γιὰ τὸν Γρυπάρη.
 Π. Κι' αὐτὸς προδότης, Φασουλῆ;
 Φ. Καὶ μετὰ τὸ παραπάνω.
 Π. Κι' αὐτὸς τραμποῦκο, φαίνεται, βαρεῖ ἀπ' τὸν Σουλτάνο.
 Φ. Καὶ νῦν τῆς Κυβερνήσεως γυρεύει τὴν εὐθύνην [τὴν]
 διὰ κακὴν προαίρεσιν καὶ ἔσθ' ὅτε ἀφροσύνην.
 Π. Πῶ! πῶ! χειροκροτήματα!...
 Φ. Τὸ κόμμα τὸν συγχάρισε.
 καὶ ὅλοι τοῦ σφίγγουν τὸ δεξιὸν καὶ τὸ ζερβὸν τοῦ χερσίου.
 Π. Τοὺς ἔσπασε τοὺς δεξιούς...
 Φ. Σωτήρα τὸν κηρύττει.
 Π. Εὐοὶ ὁ πρωτοκάθεδρος!...
 Φ. Ὁ Δεληγιάννης ζήτω.
 Π. Ἐβράχνιασε ἀπ' τῆς φωνᾶς καὶ θέλει καραμέλαις.
 Φ. Νά! ὁ Τρικούπη ὁμιλεῖ καὶ ἄφησε τῆς τρέλλας.
 Π. Τί λέει, βρέ;
 Φ. Ὁρκίζεται εἰς τᾶσπρα τοῦ φωκίου.
 πῶς θάφιναν διὰ παντὸς οἱ Ἕλληνες τὰ κῶλα
 καὶ δεῦτερον ἀποκλεισμένον θά ἔκαμναν τὰ κράτη,
 ἂν ἄλλος τὸ πηδάλιον ὅσας χεῖράς του ἐκράτει.
 Π. Βλέπω ὅς τὰς δύο πτέρυγας πολλὴν ἀναβρασμόν.
 Φ. Ὁ Δεληγιάννης ἄφρισε μετὰ τὸν ἀποκλεισμόν,
 καὶ νῦν μετὰ πᾶσαν δύναμιν φωνάζει τῶν πνευμόνων
 πῶς τοῦτον τὸν προὔχλεσε ὁ ρητορεύων μόνον.
 Π. Ἡ πτέρυξ ἡ ἀριστερὰ ἐκ τοῦ θυμοῦ ἀφρίζει.
 Φ. Πολλὴ ἀντάρα γίνεται καὶ ἔξω μοῦ μυρίζει.
 Π. Ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ ὁ Πρόεδρος τὸν λόγον.
 χωρίς νὰ δίδῃ προσοχὴν εἰς ἓνα καὶ ἄλλον φύγον.
 Φ. Ἀκοῦς τί λέει, Περικλῆ;
 Φ. Ἀκούω τώρα κατὶ.
 Ταῦτά σου τὰ γαϊδουρινὰ ξεβούλωσε, σακάτη.
 Ἄν δὲν γενῇ βελτίωσις τῶν οἰκονομικῶν
 οὐδὲν θὰ διαπραξώμεν περὶ τῶν Κρητικῶν,
 ἢ δὲ Τουρκία πάντοτε θὰ μᾶς ἐμβαγλαρώνῃ,
 ἂν ἀγογγύστως ἡ Ἑλλὰς τοὺς φόρους δὲν πληρώνῃ,
 καὶ ἂν δὲν τὰ κακαρώσωμε ἀπὸ τὴν πείνα ὅλοι
 ποτὲ δὲν θὰ μ' ἐπιδείξωμε νὰ πάρωμε τὴν Πόλιν.
 Π. Πολὺ σωστό...
 Φ. Περίδρομος ν' ἀκούσω τί συμβαίνει...
 φωνάζει πῶς εὐρέθημεν ἀπομεμονωμένοι.
 Π. Μὴ χωρατεύῃς, Φασουλῆ...
 Φ. Βρὲ δὲν σοῦ χωρατεύω.
 Π. Ἄ! μπᾶ! δὲν εἶνε δυνατόν... αὐτὸ δὲν τὸ πιστεύω.



ἀπὸ καὶ Αὐτοκράτορες μᾶς ἦλθαν ἐδῶ πέρα
 καὶ ἡ Γερμανία ἔγινε μαζί μας συμπεθέρα.
 Φ. Λέγει πῶς ὅ,τι ἔκαμε γιὰ τὸ νησί τῆς Κρήτης
 αὐτὸ θὰ ἔκαμνε καὶ πᾶς μετὰ γινώσιν Κυβερνήτης,
 πῶς δὲν ἐμπόδισε ποτὲ κανένα συμπολίτην
 νὰ στείλῃ ὅσα ἤθελε φυσέκια εἰς τὴν Κρήτην,
 πῶς ὅσας Δυνάμεις ἔστειλε μὴ λυσσασμένη νότα
 καὶ αὐταῖς ἡ ἀφιλότιμιας τοῦ γύρισαν τὰ νῶτα,
 πῶς δὲν εὐρέθη βοήθης καὶ σύμμαχος κανείς,
 πῶς πρὸς ἡμᾶς δὲν φαίνονται οἱ Τούρκ' εἰλικρινεῖς,
 ἂν καὶ ὡς τώρα ἡ Ἑλλὰς καὶ ἡ τοῦ Σουλτάνου Πύλη
 εἰς ἓνα ἦλθο ἀπλωναν τὰ ροῦχα τῶν σὴν φίλοι,
 πῶς δὲν ἔμπορει τὰ ἐγγράφα καθόλου νὰ μᾶς δείξῃ,
 πῶς ὅσων Σουλτάνο σκέπτεται τὰ δόντια του νὰ τρίξῃ,
 πῶς μὴ φορὰ καὶ ἡ Ἑλλὰς τὸν πόλεμον θὰ κάνῃ,
 πῶς τοῦ χωριάτη τὸ σχοινὶ μόνον ποτὲ δὲν φθάνει,
 ἀλλὰ διπλὸ, βρὲ Περικλῆ, ἀρκεῖ καὶ περισσεύει,
 πῶς ὑποβάλλει ὁ Σακῆρ τὰ ταπεινά του σέβη,
 καὶ ἡ ἀφῆξις, Περικλῆ, οὐ θνήξῃς ἐν πολέμῳ...
 Π. Πῆς του νὰ πάψῃ, Φασουλῆ, καὶ ἄρχισα νὰ τρέμω.

Φ. Νά! νά! κατέβη, Περικλῆ...
 Π. Πολλοὶ παραμερίζουν...
 Φ. Οἱ φίλοι τὸν χειροκροτοῦν καὶ οἱ ἄλλοι τὸν σφυρίζουν.
 Π. Τί λὲς νὰ κάνω, Φασουλῆ;
 Φ. Γιὰ τοῦτο σκέψου μόνος...
 καὶ χειροκροτῇ, Περικλῆ, καὶ σφύριζε συγχρόνως.
 Μὰ νά! ὅτ' ἐβῆ τῆς Βουλῆς ὁ Πάλλης ρητορεύει
 καὶ ἄφησέ με ἡσυχίαν ν' ἀκούσω τί γυρεύει.
 Π. Ἀκοῦς τί λέει;
 Φ. Ρίχνεται μετὰ ὅλην τὴν τὴν λύσαν
 καὶ βλέπει τὴν πατρίδα μᾶς ἐκ νέου προδοθείσαν,
 ὡς σμερδαλέος κεραυνὸς βαρύβρομος ἐνσκήπτει
 καὶ ἀναθήματα πολλὰ εἰς τὸν Τρικούτην ρίπτει,
 τοῦ λέγει πῶς ἐπούλησε καὶ τὰ λογάμας ὅλα
 καὶ ὅτι πρέπει νὰ ζευγθῇ αὐτὸς ὅσα πυροβόλα.
 Π. Δὲν τὸν ρωτᾷς γιὰ τὴν αὐτοῦ δὲν ζέβοντα ἑκείνα;
 Φ. Γιὰ τὴν αὐτοῦ, βρὲ Περικλῆ, τοὺς ἔξεψε ἡ πείνα.
 Π. Τί ἄλλο λέει, Φασουλῆ;
 Φ. Ἀκούω πῶς φωνάζει...
 πῶ! πῶ! ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ ἓνα ποτήρι βγάλει,

καὶ ἂν ποσῶς δὲν μ' ἀπατᾷ τὸ ξυδερκέες μου βλέμμα
θαρρῶ πῶς εἶναι, Περικλῆ, γεμάτο ἀπὸ αἷμα.
Π. Τῆς Κρήτης θᾶναι βέβαια ...
Φ. Κι' ἀκόμη ἀμφιβάλλεις;
σταλαματιὰ σταλαματιὰ τὸ μᾶζεψε ὁ Ράλλης.
Μία σταγὼν ἂν προστεθῇ εὐθὺς θὰ ξεχειλίσῃ.
Π. 'Στὸ αἷμα ὁ Πρωθυπουργὸς θὰ μᾶς ποδοκυλίσῃ.
Φ. Γιὰ κύτταξέ τον, Περικλῆ... ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὸ δείχνει.
Π. 'Ιλιγγιῶ ...
Φ. 'Στὰ πρόσωπα τῶν δεξιῶν τὸ ρίχνει.
Π. Δισθάνομαι στὰς τρίχας μου τὸ ῥιγος καὶ τὴν φρίκην.
Φ. Πῶ! πῶ! τῆς Κυβερνήσεως ζητεῖ τὴν καταδίκην.
Π. Τῶνόντι ἐπροδόθημεν ...
Φ. Αὐτὸ δὲν εἶναι φέμμα.
Π. Δὸς μας κι' ἐμᾶς, κύρ Δημητρώ, νὰ πιούμε' λίγο αἷμα.
Φ. 'ΑΣ πέσῃ 'στὸν Πρωθυπουργὸν καὶ τὰ σπρατου φωκὸλα.
Π. 'Ο! νά! 'ας πέσῃ κι' εἰς αὐτὸν καὶ 'στὰ παιδιὰ του ὅλα.
Φ. 'Αμμ' ὁ Τρικούπης, μασκαρᾷ, δὲν εἶναι παντρεμμένος.
Π. 'Αλήθεια τὸ ἐξέχασα γιατί εἶμαι σαστισμένος.
Φ. Πῶ! πῶ! χειροκροτήματα καὶ ζήτω γιὰ τὸν Ράλλη!
Π. Κι' ἐμεῖς τί λές νὰ κάνουμε;
Φ. Καὶ μ' ἐρωτᾷς, χαμάλη;
χωρὶς καμμιὰ ἐρώτησι τοὺς πάντας χειροκροτεῖ
καὶ μὴ χαλᾷς γιὰ τίποτα τὸ μαῦρό σου σηκότι.
'Ὡς Ἑλλήν καὶ ὡς ἄνθρωπος προσδέχου κάθε λόγον...
σωτὴρ τοῦ ἔθνους φαίνεται ὁ νησιτικὸς κι' ὁ τρώγων.
Μὰ νά! 'στὸ βῆμα ἐξαλλὸν κυττάζω τὸν Λεβίδη ...
Π. 'Όταν γυρίσω νὰ τὸν 'δῶ μὲ πάει ριπιτίδι.
Φ. 'Ω! τὸν καλὸν μας Νικολῆν! ...
Π. Τί κίτρινος ποῦ εἶναι!
Φ. Τοιοῦτον τὸν κατήντησαν τοῦ ἔθνους αἱ ὁδύνη.
Π. Θὰ ξαναβάλλῃ, φαίνεται, τὸν κόσμον σὲ μπελάδες.
Φ. 'Ετσι θὰ ἦσαν κάτισχνοι κι' ἐκεῖν' αἱ ἀγελάδες,
ποῦ εἶδε εἰς τὸν ὕπνο του ὁ Φαραῶ τὸ πάλαι
καὶ ἀφορίαι δι' αὐτὰς ἐπλάκωσαν μεγάλαι.
Π. 'Άκου τί λέει, Φασουλῆ ...
Φ. 'Ο νοῦς μου ὅλος φρίττει ...
ἀκούω λέξεις φοβεράς, τὰ αἵματα, ἡ Κρήτη,
ἡ προδοσία, ὁ Σακήρ, ἐμεῖς, τὰ Μπουτσουνάρια,
ὁ λιγερὸν καὶ κοππερόν, ὡς πότε, πολληκάρια;
Π. Τώρα τί κάνει, Φασουλῆ;
Φ. Φοράρει μιὰ μαχαίρα
καὶ κόβει τοῦ Πρωθυπουργοῦ τὴν κάραν πέρα πέρα,
καὶ μὲ πολλὴν ἀπάθειαν 'στὰ χέρια του τὴν πέρνει
ὡς ἡ Ἑβραία Ἰουδίθ τοῦ πάλαι Ὀλοφέρνη.
Π. Ζήτω, παιδιὰ, τοῦ Νικολῆ, ποῦ σώζει τὴν πατρίδα.
Φ. Ποτέ μου φοβερώτερον σὰν τώρα δὲν τὸν εἶδα.

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ἑύδη, — δρῶ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

Κτύπα, μωρέ, τὰ χέρια σου καὶ ἄρχισε τὸ κρῦο.
Π. Χειροκροτεῖ καὶ ἡ Ροζοῦ 'στ' ἀντίκρου θεωρεῖο.
Φ. Πῶ! πῶ! γιὰ κύττα, Περικλῆ, ἀπάνω 'στὸ ταβάνι
μίαν παλάμην ἀνοικτὴν ...
Π. Τί λές, βρὲ μπεχλιβάνη;
Φ. Εἶναι τῆς Κρήτης, βρὲ στραβέ ...
Π. Κι' ἐκεῖ ψηλὰ τί θέλει;
Φ. Καὶ εἰς τὰς δύο πτέρυγας τὰ φάσκελάτης στέλλει,
καὶ οὕτως ἀνταμείβονται οἱ ῥήτορες οἱ τόσοι ...
Π. Πάμε, μωρέ, νὰ φύγωμε πρὶν καὶ σ' ἐμᾶς τὰ δώσῃ.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Σκόκου Ἡμερολόγιον μὲ πράγματα πολλά,
μὲ τραγουδάκια ὁμορφα κι' ὀλίγον τι τρελλά,
ἀλλ' ἔχει καὶ διατριβὰς τὰ μάλα σοβαράς,
καθὼς καὶ ζώντων καὶ νεκρῶν εἰκόνας γλαφυράς.
Τὸ διακρίνει καλλονή, κομψότης, ποικιλία,
πωλεῖται δὲ εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα.

'Η Στείρωσις τῆς Γυναικὸς τοῦ ἱατροῦ Κινδύνη ...
καλλίτερον ἀπὸ αὐτὸ δὲν εἴμπορεῖ νὰ γίνῃ.
Βιβλίον ὄντως χρήσιμον εἰς πᾶσάν μας κυρίαν,
ποῦ θέλει νὰ γεννοβολᾷ μὲ πρώτην εὐκαιρίαν.
Μόνον αὐτὸ τὸ σύγγραμμα ἡμᾶς δὲν ὠφελεῖ,
διότ' ἡ γονιμότης μας φημίζεται πολὺ.

Μουσεῖον τῆς Ἀνατολῆς περιέργον τὰ μάλα,
μ' ἐκθέματα πολύτιμα, ὠφέλιμα, μεγάλα,
'στὸ σπῆτι τοῦ Κορομηλᾶ, εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ,
κυρία δ' ἀξιόλογος ἐκεῖ θὰ ἐποπτεύῃ,
πιστεύομεν δὲ τάχιστα νὰ γίνῃ τοῦ συρμοῦ,
κι' ἀρχίζει ἀπὸ αὔριον τὸν κόσμον νὰ μαζεύῃ.
Μουσεῖον τῆς Ἀνατολῆς ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν,
ἄθρόον δὲ πιστεύομεν νὰ τρέξῃ τὸ κοινόν.

Φωκὸλ, γραβάταις διαλεκταῖς, διάφορα καπέλα
τοῦ Λίνκολν, Μπέννιτ καὶ Λαβίλλ, ποῦ εἶναι μιὰ τρέλλα,
ρεπούμπλικαις ἀντάμικαις, μπαστούνια, μανικέτια,
στολίδια ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ ἄλλα καμπαέτια,
ὅλα τῆς ὥρας πράγματα καὶ ἀληθῶς ὠραῖα,
πωλοῦνται εἰς τὸ μαγαζὶ Βασίλῃ τοῦ Κασδόνῃ,
ὅπου εὐρίσκεται κοντὰ εἰς τὴν Καπνικαρέα,
κι' ἂς τρέξῃ μὲ τὰ τέσσερα τὸ κάθε κουφαϊτόνι.

Μικρὰ τοῦ Σώχου κατ' αὐτὰς ἐβγήκε Φυσικὴ,
γλαφυρωτάτη, σύντομος καὶ πειραματικὴ,
εὐμεθοδὸν πραγματικῶς καὶ κάλλιστον βιβλίον
πρὸς χρῆσιν καὶ ὠφέλειαν Δημοτικῶν Σχολείων.

μὲ Χρμεῖον μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χίτρα δίχως ἄνδρα, — ποῦ τὰν ἔλλοτε μαμμῆ.

'Εκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κοινοῦ τοῦ πολυ.